

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: **Hlavní město Praha**, se sídlem Mariánské nám. 2, 10 01 Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 1. 7. 2013, čj. UOOU-00939/13-37,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkumu rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž předseda žalovaného zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2013, čj. UOOU-00939/13-31, kterým byla žalobci za spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění rozhodném, (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), spočívajícího ve zpracovávání nepřesných osobních údajů MUDr. A. T. v registru silničních vozidel, uložena pokuta ve výši 15 000,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení v částce 1 000,- Kč.

Úvodem žalobce podrobně popsal, prostřednictvím jakých žádostí se MUDr. T. domáhala změn údajů v registru silničních vozidel, a jak o nich bylo ze strany žalobce a odvolacího správního orgánu rozhodnuto.

Žalobce namítl, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy a nemá v nich oporu. Žalobce ve veškerých řízeních zahajovaných na žádost MUDr. T. nekrátil její práva; byla vždy vydána rozhodnutí, která řádně odůvodňovala postup žalobce, což bylo i Ministerstvem dopravy, jakožto nadřízeným

správním orgánem, vždy potvrzeno. Ministerstvo dopravy žalobci nikdy nedalo pokyn k blokaci osobních údajů. Žalobce je pouhým uživatelem registru vozidel a může činit pouze to, co mu zákon a Ministerstvo dopravy dovolí. Technicky není a nebylo možno blokaci osobních údajů v registru vozidel učinit. Podle § 11 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu na pozemních komunikacích, ve znění rozhodném, (dále jen „zákon o podmínkách provozu“), má povinnost provést změnu údajů vždy původní vlastník. V daném případě však tuto povinnost přenesla MUDr. T. na nabyvatele na základě plné moci, čímž se vědomě svých povinností zbavila, a nemůže proto nápravu požadovat po žalobci, nýbrž po druhé straně smluvního vztahu. Důsledky nekonání nebo vadného konání jedné ze smluvních stran nemohou jít k tíži žalobce.

Žalobce má za to, že za správní delikt podle § 46 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů neodpovídá, protože dostatečně prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Na liberační důvody žalobce ve správním řízení opakovaně upozorňoval, avšak žalovaný dovodil, že se žalobce aktivně podílel na udržování protiprávního stavu, porušil povinnost vycházet vstříc dotčeným osobám a povinnost přijímat řešení v souladu s veřejným zájmem. Rozhodnutí Ministerstva dopravy vzal žalovaný v úvahu při určení výše sankce. Takový právní závěr je dle žalobce v rozporu s právní úpravou, neboť zásada legality je v hierarchii výš, než vycházení vstříc dotčeným osobám. Dle žalobce je veřejným zájmem přesná a úplná evidence údajů vedených k vozidlu, přičemž údaje MUDr. T. takové byly a z důvodu zákonných překážek nebylo možné jako vlastníka a provozovatele vozidla zapsat jinou osobu. Provedené dokazování a právní úvaha žalovaného tak nemá oporu ve spise a je v rozporu se zákonem.

Žalobce dodal, že není oprávněn ověřovat pravost údajů předkládaných jednotlivými subjekty, jelikož tato odpovědnost je na jednotlivých nositelích. Výklad zákona provedený žalovaným jde proti smyslu a účelu zákonné úpravy. Smyslem zákona o podmínkách provozu je ochrana veřejného zájmu v tom smyslu, že nebude registrováno vozidlo, aniž by byl zřejmý jeho vlastník a provozovatel. Navíc pokud nadřízený správní orgán potvrdil postup žalobce jako správný, jdou závěry žalovaného proti základním principům fungování státní správy.

Žalobce proto navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že se s námitkami žalobce, které jsou v zásadě stejné jako v podaném rozkladu, dostatečně vypořádal již v napadeném rozhodnutí; své argumenty poté blíže rozvedl. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 51 odst. 1 s. ř. s., rozhodl soud bez nařízení jednání, když žalovaný s tímto výslovně souhlasil a žalobce se k této otázce k výzvě soudu nevyjádřil, čímž se má za to, že s takovým postupem souhlasí.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

Z kontrolního protokolu ze dne 12. 11. 2012 je patrné, že v období od 23. 7. 2012 do 2. 11. 2012 byla u žalobce prováděna kontrola k ověření dodržování povinností vyplývajících ze zákona o ochraně osobních údajů při zpracovávání osobních údajů MUDr.

T.. Kontrolou bylo osvědčeno, že předmětné vozidlo od MUDr. T. nabylo do vlastnictví Miloš O.; ke změně údajů v registru však nedošlo. Evidence je tedy v rozporu s faktickým stavem, přestože se MUDr. T. opakovaně domáhala nápravy. Skutečnost, že žádost MUDr. T. o blokaci osobních údajů nebyla shledána žalobcem důvodnou s tím, že není oprávněn blokaci provést, nemění nic na tom, že registr obsahuje nesprávný údaj a byl na místě postup vedoucí k odstranění závazného stavu. Žalobce také pochybil, když žádost MUDr. T. neposoudil jako podnět k výkonu státního dozoru dle § 81 zákona o podmínkách provozu, jelikož by tak byly vynuceny zákonné povinnosti skutečného vlastníka nebo by bylo vozidlo trvale vyřazeno z registru. Žalovaný uzavřel, že žalobce zpracovává u předmětného vozidla osobní údaje MUDr. T., přestože je mu známo, že není jeho provozovatelem ani vlastníkem. Uložil proto žalobci učinit nezbytná opatření k odstranění závadného stavu tak, aby byl v registru silničních motorových vozidel zřejmý skutečný známý stav, tj. že MUDr. T. není provozovatelem předmětného vozidla.

Rozhodnutím žalovaného byla žalobci za spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů uložena ve výši 15 000,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení v částce 1 000,- Kč. Žalobce porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů tím, že jako správce osobních údajů v době od 14. 4. 2009 minimálně do 2. 11. 2012 v registru silničních vozidel zpracovával nepřesné osobní údaje MUDr. T., a to v rozsahu jméno, příjmení, akademický titul, adresa bydliště a údaj o vlastnictví vozidla Škoda 105 S, SPZ: ACT 56-89, jehož vlastníkem v uvedenou dobu MUDr. T. prokazatelně nebyla. V odůvodnění žalovaný uvedl, že počátek protiprávního jednání žalobce je třeba spatřovat v okamžiku, kdy se žalobce prokazatelně poprvé dozvěděl o tom, že jím zpracovávané údaje jsou nepřesné, tj. 14. 4. 2009. Žalobce tak měl bez zbytečného odkladu provést taková opatření, aby ke zpracování nepřesných osobních údajů nedocházelo a alespoň osobní údaje MUDr. T. blokovat. K tvrzení žalobce, že nemá zákonnou možnost k provedení výmazu nebo blokace zapsaných osobních údajů, žalovaný uvedl, že žalobce sám mohl podat podnět Ministerstvu dopravy. Žalobce tak musel vědět, že údaje zapsané v registru neodpovídají skutečnému stavu. Na jednání žalobce nelze vztáhnout ustanovení o neodpovědnosti právnické osoby za správní delikt, poněvadž je zjevné, že žalobce vzniku protiprávního stavu nijak nezabránil, resp. nevynaložil žádné úsilí k tomu, aby protiprávní stav nenastal, ale zejména jej víc než tři roky udržoval. Při stanovení výše sankce žalovaný posuzoval polehčující a přitěžující okolnosti.

Žalobou napadeným rozhodnutím byl rozklad žalobce zamítnut a rozhodnutí žalovaného bylo potvrzeno. Předseda žalovaného v odůvodnění odmítl argument žalobce, že se o závadném stavu dozvěděl až v květnu 2010, jelikož dle něj získal žalobce indicie o nepřesnosti zpracovávaného údaje ze žádosti MUDr. T. dne 14. 4. 2009, a měl tak provést některé z opatření uložených ustanovením § 5 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů; den 7. 5. 2010, kdy byl žalobci doručen rozsudek Okresního soudu v Kladně ze dne 24. 2. 2010, čj. 7 C 49/2009-149, který výše uvedený fakt potvrzoval, totiž nemá v uvedených souvislostech určující význam. Žalobce jakožto správce registru silničních vozidel odpovídá za zpracování osobních údajů. Postoj Ministerstva dopravy, které postup žalobce potvrzovalo, jej nemůže zbavit odpovědnosti a má relevanci pouze z hlediska určení výše sankce. Předseda žalovaného konstatoval, že zákon o ochraně osobních údajů je obecným zákonem upravujícím zpracování osobních údajů, a měl být tudíž žalobcem subsidiárně aplikován. Žalobce tedy měl zpracovávat pouze přesné osobní údaje a tyto údaje aktualizovat. To vyplývá i z kontrolního protokolu, kterým bylo žalobci uloženo opatření k nápravě závadného stavu; situace byla řešitelná v rámci stávajícího právního řádu. Tím, jak žalobce trval na chybném a restriktivním výkladu správních předpisů, porušil i povinnost vycházet vstříc dotčeným osobám a povinnost přijímat řešení v souladu s veřejným zájmem. Žalobce řešení problému blokoval, což

nesvědčí o vynaložení veškerého úsilí k zabránění porušení předmětné povinnosti. Sankci uloženou při dolní hranici zákonné sazby shledal předseda žalovaného za přiměřenou.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle § 4 písm. j) zákona o ochraně osobních údajů se správcem rozumí každý subjekt, který určuje účel a prostředky zpracování osobních údajů, provádí zpracování a odpovídá za něj; zpracováním osobních údajů může správce zmocnit nebo pověřit zpracovatele, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak.

Podle § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů se zpracováním osobních údajů rozumí jakákoliv operace nebo soustava operací, které správce nebo zpracovatel systematicky provádějí s osobními údaji, a to automatizovaně nebo jinými prostředky; zejména jde o shromažďování, ukládání na nosiče informací, zpřístupňování, úprava nebo pozměňování, vyhledávání, používání, předávání, šíření, zveřejňování, uchovávání, výměna, třídění nebo kombinování, blokování a likvidace,

Podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů, je správce povinen zpracovat pouze přesné osobní údaje, které získal v souladu s tímto zákonem. Je-li to nezbytné, osobní údaje aktualizuje. Zjistí-li správce, že jím zpracované osobní údaje nejsou s ohledem na stanovený účel přesné, provede bez zbytečného odkladu přiměřená opatření, zejména zpracování blokuje a osobní údaje opraví nebo doplní, jinak osobní údaje zlikviduje. Nepřesné osobní údaje lze zpracovat pouze v mezích uvedených v § 3 odst. 6. Nepřesné osobní údaje se musí označit. Informaci o blokování, opravě, doplnění nebo likvidaci osobních údajů je správce povinen bez zbytečného odkladu předat všem příjemcům.

Podle § 45 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů se právnická osoba nebo fyzická osoba podnikající podle zvláštních předpisů jako správce nebo zpracovatel dopustí správního deliktu tím, že při zpracování osobních údajů zpracovává nepřesné osobní údaje [§ 5 odst. 1 písm. c)].

Podle § 11 odst. 1 zákona o podmínkách provozu, jsou vlastníky registrovaného silničního motorového vozidla a přípojného vozidla, zástavní věřitel a další osoby, jichž se zápis v registru silničních vozidel týká, povinni požádat příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností o provedení zápisu změn údajů zapisovaných v registru silničních vozidel.

Zákon o ochraně osobních údajů v ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) ukládá správci údajů primární povinnost zpracovávat pouze přesné osobní údaje a, je-li to nezbytné, tyto údaje aktualizovat, tj. napravovat odhalené nepřesnosti. K důvodným pochybnostem o přesnosti zpracovávaných údajů může správce dospět sám v rámci své běžné činnosti nebo může být na případnou nepřesnost údajů ze strany dotčeného subjektu či třetí osoby upozorněn, například prostřednictvím žádosti o opravu zpracovávaných dat. V obou zmíněných případech je správce ze zákona povinen bez zbytečného odkladu provést přiměřená opatření – zpracování údajů v první řadě blokovat a následně (po vyjasnění pochybností a ověření přesnosti údajů) tyto údaje opravit nebo doplnit, jinak je zlikvidovat. Všechny dotčené osoby musí být o zvoleném postupu správce údajů informovány. Nepřesné údaje by bylo možno zpracovávat, jen pokud by tak stanovil zvláštní zákon, a to dle § 3 odst. 6 zákona o ochraně osobních údajů; o takovou situaci se však nejedná.

Podle odborné literatury (Kučerová, A., Nováková, L., Foldová, V., Nonnemann, F., Pospíšil, D. Zákon o ochraně osobních údajů. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012.

s. 112) lze pod zpracování nepřesných osobních údajů podřadit nejen „zpracování nesprávných údajů převzatých z neověřených zdrojů anebo vzniklých např. gramatickou chybou či chybou při přepisu“, ale též „zpracování dalších, o subjektu vypovídajících informací v nepřesné podobě“, přičemž posledně zmíněný případ nastal i v nyní projednávaném případě. Žalobce v registru silničních vozidel sice zpracovával přesné identifikační údaje MUDr. T. (jimiž jsou jméno, příjmení, akademický titul a bydliště), avšak tyto údaje byly zpracovávány společně s informací o tom, že MUDr. T. je vlastníkem vozidla Škoda 105 S, SPZ: X, ačkoli tomu tak nebylo.

Již Nejvyšší soud v usnesení ze dne 26. 9. 2007, sp. zn. 11 Tdo 275/2007, dovodil, že „údaje o vlastnictví konkrétního motorového vozidla osobou identifikovanou jejím jménem, příjmením, rodným číslem a bydlištěm, které zpracovává příslušný orgán veřejné správy na základě oznámení (žádosti) vlastníka (provozovatele) motorového vozidla, jsou tak informacemi podléhajícími ochraně ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (...)“. Na žalobce, jakožto na subjekt zpracovávající osobní údaje třetích osob podléhající ochraně, proto kromě povinností vyplývajících ze zákona o podmínkách provozu dopadají též povinnosti stanovené v zákoně o ochraně osobních údajů. Je tomu tak mimo jiné proto, že záznam v registru silničních vozidel je způsobilý zasáhnout do práv a povinností osoby v registru zapsané (typickým příkladem může být povinnost vlastníka vozidla uzavřít pojistnou smlouvu o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla a s tím spojené případné sankce), a to i přesto, že zápis není konstitutivním právním aktem a účinky převodu vlastnického práva nastávají jinou skutečností, nejčastěji uzavřením kupní smlouvy.

Žalovaný správně dovodil, že žalobce se zpracovávání nepřesných údajů dopouštěl ode dne, kdy mu byla doručena žádost MUDr. T. o zápis změn údajů v registru, tj. od 14. 4. 2009. Odborná literatura (Zákon o ochraně osobních údajů. Komentář, op. cit., s. 113) totiž dovodila, že důvodné pochybnosti o přesnosti zpracovávaných osobních údajů, na jejichž základě je správce povinen začít ihned činit kroky k nápravě, nemusí být nijak formalizovány, tzn. „*má-li subjekt údajů za to, že jeho údaje jsou správcem zpracovávány například v důsledku podvodu spáchaného neznámým pachatelem, není možné, aby správce podmiňoval zahájení kroků k nápravě podáním trestního oznámení dotčeným subjektem údajů*“. Z téhož důvodu je nutno chápat již první žádost žalobkyně o zápis změn údajů v registru silničních vozidel, k níž byla přiložena kupní smlouva k předmětnému vozidlu, jako podnět vzbuzující oprávněné pochybnosti o přesnosti údajů evidovaných v registru. Žádost MUDr. T. proto měla být pro žalobce impulsem k zahájení postupu dle zákona o ochraně osobních údajů.

Podle § 4 zákona o podmínkách provozu je registr silničních vozidel evidencí silničních motorových vozidel, přípojných vozidel a provozovatelů těchto vozidel; jedná se tedy o seznam, který vedou obecní úřady obcí s rozšířenou působností. Příslušným pro registraci silničního motorového vozidla a přípojného vozidla je obecní úřad obce s rozšířenou působností, v jehož správním obvodu má provozovatel vozidla bydliště, místo podnikání, nebo sídlo. Právě příslušné obecní úřady obcí s rozšířenou působností zapisují do registru údaje dle § 4 odst. 4 a 5 téhož zákona a jejich změny (§ 11), a odpovídají tak za správu těchto údajů. Žalovaný tedy nijak nepochybil, když pokutu za spáchání správního deliktu spočívajícího ve zpracovávání nepřesných osobních údajů uložil právě žalobci, a nikoli Ministerstvu dopravy, neboť ten nese ze zákona odpovědnost za zpracování údajů v registru silničních vozidel. Podle názoru soudu žalovaný ke skutečnosti, že postup žalobce opakovaně potvrzoval jeho nadřízený správní orgán, správně přihlédl jako k polehčující okolnosti a vzal ji v úvahu při rozhodování o stanovení výše sankce.

Žalobce se nemůže své odpovědnosti za řádné zpracování osobních údajů zbavit poukazem na to, že MUDr. T. ani pan O., který vozidlo nabyl do svého vlastnictví, nepožádali

o provedení zápisu změn ve lhůtě stanovené zákonem. Je sice pravdou, že podle zákona o podmínkách provozu jsou vlastníci vozidla a další osoby, jichž se zápis v registru silničních vozidel týká, povinni požádat příslušný úřad o provedení zápisu změn údajů zapisovaných v registru silničních vozidel do 10 dnů ode dne vzniku skutečnosti, která zakládá změnu zapisovaného údaje, a že k provedení změny je třeba předložit technický průkaz a osvědčení o registraci vozidla; tato skutečnost nicméně nemůže zapsaný stav navždy „zakonzervovat“, a do budoucna tak fakticky vyloučit soulad skutečného stavu se stavem evidovaným v registru. Dle důvodové zprávy k zákonu o podmínkách provozu se institut registru silničních vozidel stává „*potřebným nástrojem státu umožňujícím nezbytným způsobem podchytit všechny podstatné údaje o provozovaných vozidlech*“. Je tudíž zcela nepochybné, že smyslem registru je vedení evidence přesných a pravdivých údajů, odpovídajících reálnému stavu.

Soud pokládá za samozřejmé, že existuje zcela legitimní veřejný zájem na tom, aby byl v registru u všech provozovaných vozidel vždy zapsán jejich vlastník a provozovatel. Tento zájem ovšem nemůže převážet nad přesným a úplným zjištěním skutečnosti. Pokud je tedy z předložených důkazů evidentní, že osoba dosud zapsaná v registru vozidel jako vlastník již vlastníkem daného vozidla prokazatelně není, nelze ji v registru nadále vést; údaje je nutno z registru odstranit. Nelze proto přisvědčit námitce žalobce, že výklad zákona provedený žalovaným jde proti smyslu a účelu zákonné úpravy.

Z písemností založených ve správním spise je zřejmé, že poté, co se MUDr. T. dozvěděla, že k přepisu předmětného vozidla nedošlo a že je v registru stále vedena jako vlastníci předmětného vozidla, iniciovala prostřednictvím několika různých žádostí, které bylo možno na základě posouzení jejich obsahu chápat jako žádosti ve smyslu § 21 zákona o ochraně osobních údajů, odstranění závadného stavu, tj. provedení změny těchto údajů. Nejenže tvrdila, že údaje evidované v registru vozidel jsou nesprávné, ale k prokázání svých tvrzení předložila též důkazy (kupní smlouvu k vozidlu a zejména pravomocný rozsudek Okresního soudu v Kladně, jímž bylo prokázáno, že MUDr. T. není vlastníkem předmětného vozidla a nedisponuje ani technickým průkazem vozidla, ani jeho osvědčením o registraci). Dle názoru soudu tak MUDr. T. jednoznačně prokázala důvodné pochybnosti o přesnosti údajů zpracovávaných žalobcem.

Na žalobci tedy bylo, aby v souladu s povinnostmi uloženými mu zákonem o ochraně osobních údajů bez zbytečného odkladu provedl přiměřená opatření, jejichž demonstrativní výčet je obsažen v ustanovení § 5 odst. 1 písm. c). Ostatně nemohl nadále vědomě zpracovávat osobní údaje, o nichž mu muselo být jasné, že jsou nepřesné. Vzhledem k tomu, že v daném případě nebylo možné jako vlastníka a provozovatele vozidla zapsat jinou osobu, jelikož nový vlastník (pan O.) byl nekontaktní a nebylo jasné, zda stále vlastníkem předmětného vozidla je, měl žalobce zprvu přistoupit k blokaci dotčených údajů, popř. učinit jiný úkon, jímž by došlo k naplnění smyslu výše uvedeného ustanovení; po doručení pravomocného rozsudku Okresního soudu v Kladně měl předmětné údaje MUDr. T. na základě § 20 zákona o ochraně osobních údajů zlikvidovat, tj. vymazat je z registru.

K námitce, že žalobce nekrátil práva MUDr. T. a že vždy svůj postup řádně odůvodnil, což potvrdil i jeho nadřízený správní orgán, soud považuje za vhodné odkázat na pravomocný rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 11. 2013, čj. 7A 197/2010-57, jímž soud k žalobě MUDr. T. zrušil rozhodnutí Ministerstva dopravy i Magistrátu hl. m. Prahy, jakožto správního orgánu prvního stupně, kterými byla zamítnuta její žádost o zápis změny údajů v registru silničních vozidel. Dle citovaného rozsudku pouhé předložení rozsudku o určení vlastnictví vozidla v situaci, kdy byla osvědčena nemožnost předložit technický průkaz a osvědčení o registraci, a správní orgán bránil vystavení duplicitního technického průkazu a osvědčení o registraci osobě evidované jako vlastníci vozidla, tak zakládalo splnění podmínek dle § 12 odst. 2

zákona o podmínkách provozu k zápisu změny vlastníka. Pochybení na straně žalobce i Ministerstva dopravy tedy správní soud shledal.

Soud nicméně podotýká, že úlohou soudu v tomto řízení není přezkoumání, jakým způsobem se žalobce s jednotlivými podáními MUDr. T. vypořádal, ani zda o nich rozhodl věcně správně, nýbrž pouze to, zda se žalobce skutečně dopustil správního deliktu dle § 45 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů tím, že v jím vedeném registru zpracovával nepřesné osobní údaje MUDr. T.

Nedůvodná je námitka žalobce, že pokud nadřízený správní orgán potvrdil postup žalobce jako správný, jdou závěry žalovaného proti základním principům fungování státní správy. Ministerstvo dopravy totiž jako nadřízený správní orgán rozhodovalo o odvoláních MUDr. T. proti rozhodnutím žalobce týkajících se požadavků na změnu údajů zapsaných v registru silničních vozidel, nezabývalo se tedy případným porušením povinností vyplývajících ze zákona o ochraně osobních údajů; k posouzení takových otázek je dána pravomoc právě žalovanému.

Námitku žalobce, že za správní delikt na základě ustanovení § 46 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů neodpovídá, soud shledal neopodstatněnou. Dle citovaného liberačního ustanovení, které umožňuje vyhnout se odpovědnosti za správní delikt, by pachatel správního deliktu (tj. žalobce) musel prokázat, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti dle § 5 odst. 1 písm. c) zabránil. Při interpretaci tohoto ustanovení lze vycházet z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2013, čj. 5 Afs 3/2012-131, neboť liberační ustanovení v zákoně o ochraně hospodářské soutěže je formulováno obdobně jako v zákoně o ochraně osobních údajů. Liberačním důvodem může být jen objektivní a zcela mimořádná okolnost, jež nastala nezávisle na vůli právnické osoby a brání jí ve splnění jejích povinností chovat se v souladu se zákonem, jestliže nelze rozumně předpokládat, že by právnická osoba tuto překážku nebo její následky odvrátila nebo překonala.

V daném případě však žalobce neprokázal, že by vynaložil jakékoli úsilí, aby porušení právní povinnosti předešel. Žalobce v podané žalobě (ani v rozkladu proti rozhodnutí žalovaného) výslovně neuvedl, v čem konkrétně mělo jeho úsilí k zabránění porušení povinnosti spočívat; pouze obecně konstatoval, že liberační důvod v § 46 odst. 1 zákona o podmínkách provozu splnil a za správní delikt neodpovídá.

K námitce žalobce, že na liberační důvody ve správním řízení opakovaně upozorňoval, soud uvádí, že žalobní body musí být v žalobě dostatečně konkretizovány a pouhý obecný odkaz na námitky uplatněné v podáních činěných v předcházejícím řízení před správními orgány nepostačuje. Žalobce tak měl důvody, které dle něj svědčily o vynaložení veškerého úsilí k odvrácení porušení právní povinnosti, alespoň stručně specifikovat. Úkolem soudu totiž není dohledávat v jednotlivých podáních žalobce označení skutků a jednání, z nichž žalobce dovozoval naplnění důvodů liberace.

Soud shrnuje, že k aplikaci ustanovení § 46 odst. 1 zákona o podmínkách provozu měl žalobce dát Ministerstvu dopravy přinejmenším podnět k provedení blokace údajů, měl-li za to, že sám k takovému úkonu není oprávněn. Takové jednání by pak bylo možno považovat za dostatečné úsilí zakládající zproštění odpovědnosti žalobce za správní delikt. Nejenže žalobce takové kroky nepodnikl, ale naopak vzniklý protiprávní stav po dlouhou dobu udržoval. Předpoklady pro zánik odpovědnosti žalobce dle § 46 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů nebyly dány.

Pro úplnost soud dodává, že ustanovení § 4a odst. 6 zákona o podmínkách provozu, na nyní projednávaný případ nedopadá. Za pomoci systematického výkladu § 4a lze dospět

k závěru, že oprávnění Ministerstva dopravy k předávání, třídění nebo kombinování, popř. blokování nepřesných údajů, se týká údajů, které mu byly poskytnuty ze základního registru obyvatel, z agendového informačního systému evidence obyvatel či z agendového informačního systému cizinců. Údaj o vlastnictví konkrétního vozidla je však osobním údajem vedeným výlučně v registru silničních vozidel, a jako takový je za jeho zákonné zpracovávání odpovědný subjekt, který registr vede (tzn. žalobce). K blokaci, opravě, doplnění či likvidaci nepřesných osobních údajů žalobce opravňuje, resp. mu tuto povinnost ukládá, zákon o ochraně osobních údajů. Žalobce se proto nemůže zprostit své odpovědnosti s poukazem na to, že může činit jen to, co mu zákon o podmínkách provozu dovoluje, a že blokaci údajů nebylo možno technicky učinit.

Soud se ztotožňuje se žalobcem, že zásada legality má mezi základními zásadami činnosti správních orgánů skutečně významné postavení, neboť představuje základ pro realizaci dalších zásad, které zákon obsahuje. O tom svědčí i její systematické umístění v § 2 odst. 1 části první hlavy II správního řádu; je totiž uvedena hned na prvním místě. Dle této zásady jsou správní orgány povinny postupovat v souladu se zákony, ostatními právními předpisy i mezinárodními smlouvami, kterými je Česká republika vázána. Ostatně, jak již soud dovodil výše, žalobce byl vázán nejen zákonem o podmínkách provozu, ale i zákonem o ochraně osobních údajů, neboť zpracovával osobní údaje třetích osob. Vzhledem k tomu, že byl žalobce v postavení správce údajů ve smyslu § 4 písm. j) zákona o ochraně osobních údajů, stíhala jej kromě jiného také povinnost zpracovávat pouze přesné údaje. Pokud by tudíž žalobce provedl některé z přiměřených opatření dle § 5 odst. 1 písm. c), postupoval by v souladu se zásadou zákonnosti a zároveň by respektoval i zásadu vycházení vstříc dotčeným osobám.

S ohledem na vše výše uvedené soud uzavírá, že v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že ze strany žalobce došlo ke spáchání správního deliktu zpracovávání nepřesných osobních údajů dle § 45 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů. Správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, neboť při svém rozhodování vycházely ze zjištěného skutkového stavu a svá rozhodnutí řádně odůvodnily.

Žalobce tedy se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. září 2016

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková